

предъ него диванъ-чопразъ и да му подава вино изъ едно малко сребърно тасенце.

— Дѣ е Иванъ? попиталъ дѣдо Либенъ.

— Втрѣсло го е, казала баба Либеница.

— Викай го да дойде.

— Плюскай и безъ него. . . Остави човѣкътъ да полѣжи . . . Човѣкъ ли си ти или си дяволъ?

— Викай го да дойде тука, извикалъ дѣдо Либенъ, и баба Либеница отишла да испожли волята на своятъ деспотъ.

Когато Иванъ дошълъ предъ свѣтлите очи на своятъ господаринъ, то тоя господаринъ го попиталъ:

— Що ти е Иване?

— Трѣсе ма, дѣдо Либене!

— Попѣй ми малко.

— Не мога, дѣдо Либене!